

og hurtigt var fløjet ud for at aabne for ham og skille ham af med Hat og Stok.

»Nej, Herre!« svarede den lille Kone med en frygtsom Nejen.

»Er det sandt? . . . Der er virkelig ikke noget?«

Han maatte høre Benægtelsen gentaget for at tro paa den. Og da han var kommen op paa sit Værelse, kunde han endda ikke lade være med at kigge hen til Arbejdsbordet, hvorfra Jakobes aflange Konvoluter med den store Stejlskrift ellers regelmæssig hveranden Dag havde lyst ham imøde ved Hjemkomsten.

Saa trak han ligegyldig paa Skuldren, gik en Stund smaafløjtende omkring i Stuen med Hænderne i Lommerne og satte sig derpaa hen i en gammel Armstol foran den aabne Kamin, hvor der blussede et Par gode Brændeknuder.

Men han kunde ikke komme bort fra Tanken om Jakobe. Mens han sad der med Armene paa sine Knæ og stirrede ind i Flammerne, og Skumringen voksede ud fra Krogene i det store, uhyggeligt tomme Rum med de smaa Vinduer og det lave Træloft, gjorde hendes Tavshed ham mere og mere bitter. Han saae hende for sig, saaledes som hun rimeligvis i dette Øjeblik sad ved Middagsbordet derhjemme mellem sine Forældre og Søskende i den smukke Spisestue. Ganske livagtigt saae han den ham velbekendte livlige Scene for sig: det lange, brede Bord under den